

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Duminica IV. din Postul mare.

Viața omului pe acest pământ e o luptă... luptă mare împotriva vrăjmașilor spirituali. Noi toți suntem soldați alui Hristos — începând dela minuta în care ne-am botezat — . . . Dar ni se poate întâmpla și nouă ceea ce se întâmplă cu soldații pământeni, cari merg la războiu, la bătaie. O seamă din ei rămân uciși, morți pe câmpul de luptă, alții se rănesc cu rane mai mari ori mai mici, . . . alții cad prizonieri . . . Așa și noi în lumea aceasta putem fi prizonieri . . . luați, prinși și legați de patimi primejdioase, de pornirile rele ale trupului, putem fi uciși de păcate de moarte . . . putem fi răniți în mii și mii de feluri și de chipuri: în mintea noastră, în inimă, în suflet, prin păcate ușoare — primejdioase, prin păcate ascunse, prin lăsarrea unei fapte bune — ce ai fi dator a o face; cari toate încet cu încetul te duc la un sfârșit, la un capăt rău al vieții. — Vai de noi — de nu s'ar fi îngrijit înduratul și milostivul Dumnezeu — de slăbiciunile noastre, de a lecui răutățile noastre. Pentru cei morți în războiu — nu este leac, cei răniți se pot încă vindeca, cei prinși încă se pot răscumpăra. În nefericirile sufletului nostru însă este leac, pentru toate prin bolezul cel ostenitor, obositor — care e Taina Pocăinții, așezată, orânduită de Dl. N. Isus Hristos, care a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși . . .

Păcatul e răul adevărat, cel mai mare și singurul rău în lume, fiindcă vatămă pe Dumnezeu, adevăratul Bine, cel mai mare Bine și singurul Bine, Bunătate nemărginită; totodată păcatul ne ruinează, ne spurcă și întină sufletul, ni-l despoaie de darul lui

Dumnezeu și de vrednicile câștigate, îl face să nu mai fie în stare a câștiga nouă vrednicii, îi răpește raiul — păcatul ne dă sufletul în mâinile diavolului — și-l trage cu deaputerea în iad. Singurul leac la atâtea nefericiri îngrozitoare — ce ne pricinuește păcatul, este Pocăința, Taina Spovedaniei, în care pentru vrednicile dumnezeescului Mântuitor — și cel mai mare păcătos din lume capătă iertare și milă. Destul să-și spovedească păcatele cu inimă adevărat înfrântă și cu voință hotărâtă de a nu mai păcătui, să-și spovedească cu umilință și sinceritate toate păcatele grele, și preotul — care e locofitorul lui Isus, îi va da deslegare de toate păcatele, îi va ierta toate fără-delegile. Dar atâția creștini orbiți de diavolul — nu se folosesc de mijlocul acesta mare, îl desprețuiesc, nu-l bagă nici într'o samă . . .

Mulți nu poartă nici o grijă de sufletul lor, stau departe de aceasta Taină ce are atâta putere de a ne scuti de păcate, de a ne scăpa de păcate. Acești bieți și nefericiți creștini se pun în vădită primejdie de a nu avea nici vremea, nici darul de lipsă ca să se spovedească și să se curățască de păcate. S'ar părea lucru cu neputință — ca un creștin întinat, cu păcat de moarte pe sufletul său — să aibă cutezanța de a trăi și o singură zi în aceea stare . . . când în fiecare minută îl poate lovi moartea — și să cadă în iad fără de nădejdea de a mai ieși de acolo. — Sf. Bonaventura povestește că umblând Sf. Francisc de Assisi să predice prin mai multe sate, un anumit Domn îl primi pe Sfânt de oaspe, să-l găzduiască în casa sa. Sfântul ca răsplată se puse și se rugă pentru el, pentru gazda căsii. — Dumnezeu îi descoperi că Domnul acela era în păcat de moarte, și că moartea îi era aproape. Sf. Francisc îi spuse numai decăt și-l făcu

să se holarască îndată să se spovedească. După ce s'a spovedit — se puşe la masă să şadă la mâncare, şi după câteva îmbucături a fost lovit de o boală fără de veste şi în minuta aceea căzu mort — la pământ. Ferice de el — că s'a spovedit . . .

Venerabilul Beda — ne povesteşte — că era un om, — care într'o vreme petrecea viaţă de bun creştin, dar apoi răcindu-i-se zelul evlaviei — căzu într'un păcat greu, după care apoi nu s'a putut hotări să se mărturisească. Nu preste mult veni preste el o boală grea, însă şi atunci înşelat de diavolul amâna spovedania zicând — că dacă se va însănătoşa se va spovedi cu mai bună pregătire. Însă la ajuns pedeapsa lui Dumnezeu, Lovit de o durere de moarte — i se părea că vede sub el deschis iadul. Venindu-şi mai în ori şi făcându-i-se ceva mai bine, cei din jurul său îl îndemneau să se spovedească. Dar el răspundea: *Nu mai este vreme, eu sunt osândit.* Căsenii şi prietnii lui îl încurajau, dar el răspundea: *Iată iadul deschis, acolo şi văd locul care mi este gătit mie, fiindcă am nesocotit Sângele lui Isus Hristos — amânând atâta vreme spovedania.* Şi așa fără de spovadă — muri bietul nefericit ca un dobitoc — fără rugăciuni, fără preot, fără prohod bisericesc.

Henry Bordeaux membru al Academiei Franceze

în audență la Sf. Părinte în Vatican la finea anului 1927. (Din L' Illustration Ian. 1928) *)

Sfinția Sa Papa a stat la masa lui de scris, unde ştau puşe în ordine o grămadă de cărți. Înaintea lui un mare crucifix (— restignire, cruce —) și o icoană a prea Sf. Inimi a lui Isus, mai la lature icoana Preacuratei. În cele două zile din urmă am avut ocazia să privesc pre Sf. Părinte timp mai îndelungat fără să vorbesc cu el, cu ocazia

*) Dăm loc cu plăcere notițelor și reflexiunilor precioase ale marelui academician francez Henry Bordeaux asupra audenței avute în Vatican la Preafericitul Părinte Papa Piu al XI-lea convingși fiind, că cetitorii noștri vor găsi într'insele multă mângăjere și alinare sufletească cu deosebire în mijlocul frământărilor de azi. Colaboratorul nostru traducându-le în românește a făcut un mult prețuit serviciu revistei noastre, pentru care îi mulțumim călduros. — Red.

ceremoniilor cu cardinalii nou numiți. Am fost surprins de paliditatea feței sale, de oboseala ce era pe fața lui și o oarecare amărăciune care se proiecta pe această față cu o rigiditate doctrinală. Toate aceste privite din apropiere în bună parte au dispărut. Nu se vedea în fața lui nici obeseala nici asprimea. Din contra obrazul este roșu frumos. Părul ce se vedea de sub calota albă a rămas brun, încă nu este nici cenușiu. Profilul nasului se pare mai puțin accentuat. În tot cazul este ceva poruncitor în fața lui, ceea ce dă trăsurilor lui o gravitate. Ochii rare ori sunt atinși spre omul cu care stă de vorbă, se pare că și când vorbește, gândurile izvorăsc numai din sufletul lui propriu. Când privirea lui se fixează la un punct, aceasta privire este când rece aproape metalică, când caldă și inimoasă. Vorbește cu o auctoritate care este și claritate și inteligență. Cu limba franceza este atât de familiarizat, că se folosește de ea cu o ușurință chiar în cele mai sublime materii doctrinale. Și el vorbind cu mine nu va înceta să mă conducă la cele mai sublime înălțimi.

Eu să nu știu că el este obișnuit cu înălțimi?

La Milan, unde eram oaspele Clubului Alpin, mi s'a arătat o carte: *Scritti alpinistici* del sacerdote Dott. Achille Ratti. Acest profesor Achille Ratti va fi viitorul arhiepiscop din Milan, și actualul Piu XI. El a urcat împreună cu un preot coleg al lui cei mai înalți trei alpi — munți — Mont Blancul, Mont Rose și le Cervin și a editat raporte frumoase asupra acestor ascensiuni. Acela de la Monte Rosa este cel mai nou și cel mai îndrăzneț, versantul italian dinspre Macugnaga este atât de accidental, că abia în două sau trei rânduri s'au făcut încercări primejdioase, de a sui din aceasta parte, cei ce au încercat nu au fost italieni, au fost străini, singurul italian care a încercat trecerea Marinelli, și-a găsit moartea căzând în prepaști. Profesorii Ratti și Grasielli, amândoi preoți, cu doi conducători au încercat cu succes trecerea acestei regiuni de culmi înalți nu fără mari grăutați, pentru că au fost siliți să stea două nopți pe virful munților la o înălțime de 4,600 m. unde din cauza atmosferei prea subțiată nu puteau nici să bea nici să mănânce nici să doarmă.

Însă — protestează preotul Ratti în cartea lui — Cine ar fi putut să doarmă în

curăţenia această a aerului, care ne sbicuia sângele şi în faţa privelistei ce se desfăşura înaintea ochilor noştri — în mijlocul celui mai grandios spectacol muntos, în această atmosferă curată şi transparentă sub un cer de cel mai profund saphir, iluminat de o lună, care se ridică şi până unde ajungea privirea totul lucind de stele sclipitoare — în aceasta tăcere . . .

Azi alpinistul Ratti nu mai este. Omul care este prizonerul Vaticanului departe de aceşti munti frumoşi, nu mai are tinereţea aceea, nici musculatura şi nici libertatea. Totuşi el a urcat în vârf şi mai înalt de unde domină întreaga adunare a popoarelor. Dacă voeşte să respire mai bine şi deschide fereastra spre grădinile Vaticanului, este o alta tăcere care îl înconjoară, şi mai mare ca şi aceea de pe Monte Rosa, Cervin sau Mont Blanc, el trebuie să se simte mai apropiat de cerul de saphiri de stele. Înşă adiera care îi recoreşte faţa, nu are acel accent curat, căci a trecut peste oamenii şi este chemarea stapânului Vaticanului ca să o reinprospeţeze.

Sf. Părinte cu o vădită plăcerii şi aduce aminte de timpul petrecut cutrierând munţii. Când a auzit că şi eu am urcat pe Mont Rosa, cu un zimbet me întreabă că pe care versant am urcat. Acest zimbet într-o clipă a făcut să dispară seriozitatea obişnuită şi profesorală a feţei. Mi vorbeşte de intruinţa binefăcătoare a excursiunilor pe munţi, cari obişnuesc pe om la eforturi, la rezistenţă, la pericol şi cari ne apropie de Dumnezeu. El încă nu a uitat influenţa ce a făcut asupra lui o carte a unui preot geolog, în anii dintâi a excursiunilor sale. Antonio Stopani „Ţara frumoasă”, aceasta ţara a fost Italia din Alpi, în care autorul invită cetitorii şi învăţăceii lui să încerce a cunoaşte aceste frumoşeli. Dependenţii masivului Mont Blanc numiţi Les Sella au fost terenul, unde o bună parte din tinereţea lombardiană şi piemontensă şi-au întrenat musculatura.

(Va urma.)

Datorinţele mamelor faţă de prunci.

(Urmare)

Mai înainte cu un an, omul acela a fost cercetat pe paroh, care se folosi de prilej — ca să-i arete nerânduilele — ce erau în familia lui. — „DTa suferi — îi ziseze. — ca în casa DTale — să fie tot felul de adunări de tineri şi tinere, acolo se ţin jocuri şi petreceri — nu tocmai cinstite, DTa ai două fete, — să grijesti să nu se întâmple ceva nefericire.” Acest om era sumeţ, măreţ, fălos, şi n'a luat în samă ceea ce-i spusese păstorul sufletesc. — „Dle părinte, zise el — cătră paroh, în casa mea sunt jocuri, e adevărat, dar mie îmi place mai tare să fie joc — decât să se facă alte lucruri — cum se întâmplă mai totdeauna.” Şi acest tată — era acolo ostând, suspinând, iar Aloisia — fată de 22 de ani — nu îndrăzniă să se arete, pentru ce? Pentru-că era o familie necinstită pentru totdeauna.

Iată ce s'a întâmplat cu o altă tinără dintr'un mic oraş în a. 1889. Într'o dimineaţă a fost aflată ucisă — între împrejurări — cari nu se spun, — dar tare interesante. — Tatăl său o lăsă să umble singură la preumblare cu un tinăr. — Într'o sară ea zise plecând de acasă: „Eu mă duc în locul cutare.” — Nefericitul tată o lăsă să meargă. — În ziua următoare au aflat' o ucisă. — Gazetele au scris multe despre întâmplarea aceasta. — Acum ştiţi, cum a pedepsit Dumnezeu pe tatăl acelei fete? La trei săptămâni după aceea, într'o vreme de ploaie şi vreme grea — s'au ciocnit două trenuri aproape de oraşelul acela. Acest om — care era în unul din acelea trenuri — a fost aflat mort — între mulţi alţii — cari au căzut jertfe în aceea nefericire, şi așa fără de veste a mers să dea samă înaintea lui Dumnezeu — pentru negrija de aşi păzi fata sa. —

(Va urma.)

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNI SIGHET

Piața Unirii No. 25.

A apărut cea mai ieftină carte de rugăciuni pentru pruncii școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*“ Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii maramureșene în Sighet (Piața Unirii 25).

Sf. Alfons M. de Liguori. „Școala iubirii lui Isus Hristos“

Tradusă din Italienește de Dr. Demetriu Kiss decanul baroului din Oradea, Comandant-cavaler al Ordinului Sf. Grigorie cel Mare. Revăzută de Păr. D. Aloisie Ludovic Tăutu profesor de teologie. Oradea 1928.

Prefață.

Iată o carte folositoare pentru suflete! E cartea vieții. E școala virtuților.

Tineri, bătrâni, mari și mici, bogați și săraci, — toți își vor găsi hrană sufletească în ea.

Aceasta carte ne învață cum să suferim, cum să muncim, cum să trăim, cum și pe cine să iubim, — pe scurt cum să fim fericiți pe acest pământ.

... E greu în lumea aceasta să-ți câștigi pace cu oameni; și mai greu e, de multe ori, să-ți-o câștigi cu tine însuși. — Aceasta carte te învață cum poți fi în pace cu toți și cu tine.

... Creștini buni au obiceiul să-și scalde sufletul în ideii dumnezeiești. Iată această carte le oferă cel mai bun material de meditație, despre lume, despre oameni, despre tine. Primește-o; citește-o; savurează-o!

Inseamnă bine! Aceasta carte nu se citește cu suflet profan. Cei profani s'o pună la o parte, căci le va stârni zimbet, ca o simplă naivitate. Dar Cei curați cu inimă, cei curățiți prin focul dragostei și al suferinței, cei ce pricep înțelesul acestei vieți, vor afla în ea cea mai delicioasă hrană pentru sufletele lor setoase; vor vedea, că ea cuprinde înțelepciunea vieții.

Citește, iubite cititor, aceasta carte; meditează-o, adapă-te zilnic la dânsa, căci ea îți va arăta cheia vieții și a fericirii, nu într'un viitor îndepărtat, ci aici pe pământ, căci ea cuprinde înțelepciunea sfinților.

Să fie tuturor școală sufletească, — iată gândul celor ce-au pus-o pe românește.

Oradea, la Intimpinarea Domnului 1928.
Traducătorii.

Scrisoarea enciclică a sântului părinte Papa Piu XI. despre adevărata unire religioasă îndreptată către Patriarhi, Primați, Arhiepiscopi, Episcopi și alți Ordinari locali, care în întreaga lume a produs o adâncă impresiune, a apărut în broșură separată cu o precuvântare (Scurtă lămurire) a Preasf. Ep. Mihai Robu al Iașilor și cu un adaus de Rugăciune către Maica Sfântă pentru a obține prin mijlocirea ei întoarcera bisericilor despărțite la unitatea credinței.

O mică cârtică este aceasta și ar fi de dorit să se găsească în casele tuturor cărturarilor fie de ori ce condițiune. Prețul 4 Lei. Se poate procura la Biblioteca „Presa bună” în Iași.

A apărut „Școala iubirii lui Isus Hristos” sf. Alfons de Liguori tradusă din italienește de Dr. Demetriu Kiss și revăzută de păr. Dr. A. L. Tăutu prof. de Teol. Oradea. Apariția acestui op o ținem de un eveniment îmbucurător în literatura noastră bisericească mult lipsită de scrieri ascetice. Cuprinde un material bogat de meditațiuni menite să ne aducă în legătură tot mai strânsă și intimă cu Mântuitorul Isus. Opul costă 60 Lei. Îl recomandăm călduros.

Am primit primul număr din „Observatorul” revista culturală, socială, religioasă. Apare lunar în Beiuș în redacția dlui prof. Ion Teiușan. Prețul abonamentului pe un an 180 L, pe 1/2 an 100, un exemplar 20 Lei. Redacția: Beiuș, str. Pavel No. 6. După cum se prezintă numărul prim și spiritul ce se revărsă din diverși articoli, avem cele mai bune semne, că aceasta revista își va găsi ușor calea de a pătrunde în sinul familiilor noastre intelectuale. Îi dorim succes!

Poșta redacției. Păr. dela B—a. Vă mulțumim frumos de bunăvoință, cu care ne puneți în vedere un nou tractat pentru revista noastră. Multe salutări!

Calendar săptămânal.

25—31 Martie 1928.

25. Dumineca IV din Pares. Bunavestire. (Ev. Luca 1, 24).
26. Luni. Arch. Gavril.
27. Marți. C. Matrona.
28. Mercuri. C. Ștefan.
29. Joi. C. Marcu.
30. Vineri. C. Ioan Scăror.
31. Sâmbătă. C. Ipatie.